

УДК 343.97

DOI <https://doi.org/10.32850/LB2414-4207.2020.17.37>

КРИМІНОЛОГІЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА ТА ЗАПОБІГАННЯ КРАДІЖКАМ: ЗАГАЛЬНОДЕРЖАВНИЙ І РЕГІОНАЛЬНИЙ ВИМІРИ

Резніченко Г. С.,

кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри кримінального права
та кримінології
(Одеський державний університет
внутрішніх справ, м. Одеса, Україна)

Матвієнко О. В.,

аспірант кафедри кримінального права
та кримінології
(Одеський державний університет
внутрішніх справ, м. Одеса, Україна)

Вивчення такого феномену, як крадіжка, не є новим. Історичні згадування про крадіжки зафіксовані ще у первісному суспільстві, в епоху античності та Середні віки, у Новий та Новітній час. Традиційно таке посягання на власність вважається менш суспільно небезпечним діянням, ніж грабіж та розбій, проте на певних етапах розвитку держави підхід до визначення ступеня суспільно небезпеки крадіжки був протилежним. Оцінюючи стан соціально-економічних проблем в Україні, результати світової фінансово-економічної кризи, негативну реакцію на наслідки карантинних заходів, пов'язаних із вірусом Covid-19, констатуємо, що на тлі цього зросла кількість кримінальних правопорушень проти власності.

Авторами проаналізовано становлення поняття «крадіжки» у вітчизняному кримінальному законодавстві, інтерпретацію поняття «крадіжки» у зарубіжному законодавстві. Окрім цього, проаналізовано статистичні відомості стосовно стану, структури, інтенсивності та динаміки крадіжок як на рівні держави, так і за окремими регіонами. Проаналізовано, що статистичні показники крадіжок є латентними.

Авторами визначено, що під час створення системи запобігання крадіжкам у регіонах України слід брати до уваги те, що набагато ефективніше аналізувати, моделювати, прогнозувати стан крадіжок і, відповідно, програмувати та планувати запобігання цьому кримінальному правопорушенню саме з урахуванням специфіки регіону. Також під час програмування та планування комплексних заходів запобігання крадіжкам у регіонах України слід ураховувати результати аналізу не лише соціально-політичних, кримінально-правових явищ та процесів, але й економічних, ідеологічних, психологічних, географічних, екологічних, культурних та інших, що зумовлюють появу цього корисливого виду злочинності та його виявів в Україні в цілому й у регіонах зокрема.

Ключові слова: кримінологічна характеристика, запобігання, кримінальні правопорушення проти власності, крадіжка.

CRIMINOLOGICAL CHARACTERIZATION AND PREVENTION OF THEFT: NATIONAL AND REGIONAL DIMENSION

Reznichenko H. S.,
Candidate of Juridical Sciences,
Associate Professor,
Senior Lecturer at the Department
of Criminal Law and Criminology
(Odessa State University of Internal
Affairs, Odesa, Ukraine)

Matviienko O. V.,
Postgraduate Student at the Department
of Criminal Law and Criminology
(Odessa State University of Internal
Affairs, Odesa, Ukraine)

The study of theft is not new. Historical mentions of thefts are recorded in primitive society, in the era of antiquity and the Middle Ages, in the New and Modern times. Traditionally, such an encroachment on property is considered a less socially dangerous act, compared to robbery and robbery, however, at certain stages of state development, the approach to determining the degree of social danger of theft was radically opposite. Assessing the state of socio-economic problems in Ukraine, the results of the global financial and economic crisis, the negative reaction to the consequences of the quarantine measures associated with the Covid-19 virus, we state that against this background, the number of criminal offenses against property has increased.

The authors analyzed the formation of the concept of "theft" both in domestic and foreign legislation. Scientific positions of domestic and foreign scientists regarding the prevalence of theft in Ukraine and in other states. In addition, statistical data on the state, structure, intensity and dynamics of thefts were analyzed both at the state level and in individual regions.

The authors found that when creating a system for preventing theft in the regions of Ukraine, one should take into account that it is much more effective to analyze, model and predict the state of thefts, and, therefore, to program and plan the prevention of this criminal offense, taking into account the specifics of the region. Also, during the programming and planning of comprehensive measures to prevent theft in the regions of Ukraine, one should take into account the results of the analysis not only of socio-political, criminal-legal phenomena and processes, but also of economic, ideological, psychological, geographical, ecological, cultural and other this selfish type of crime and its manifestations in Ukraine in general, and in the regions in particular.

Key words: criminological characteristics, prevention, criminal offenses against property, theft.

Постановка проблеми та її актуальність. На сучасному етапі розвитку правової діяльності держави одним із пріоритетних питань залишається протидія корисливим правопорушенням. Кримінологічний аналіз злочинності в регіонах України свідчить про те, що останнім часом на позиції лідера перебувають корисливі злочини проти власності, найпоширенішим серед яких залишається крадіжка. Ця форма протиправних посягань завдає значної майнової шкоди громадянам, негативно впливає на економічне та соціальне благополуччя країни, сприяє постійній стурбованості громадян

за збереження свого майна, створює атмосферу напруги та незахищеності в суспільстві, знижує якість життя населення.

У процесі розбудови правової й демократичної держави вагомим значення набувають питання, пов'язані із захистом суспільства від кримінальних правопорушень, зокрема й від крадіжок, що входять до структури кримінальних правопорушень проти власності. Конституція України закріплює положення, відповідно до яких кожен має право на володіння, користування і розпорядження своєю власністю, результатами своєї інтелектуальної, творчої діяльності. Крім того, ч. 4 ст. 41 Основного Закону України закріплює те, що ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності. Право приватної власності є непорушним, тоді як норми чинного законодавства передбачають недоторканність житла. Основним обов'язком держави є забезпечення конституційно проголошених прав, свобод і законних інтересів, серед яких перебуває і забезпечення права власності на майно. Оцінюючи стан соціально-економічних проблем в Україні, результати світової фінансово-економічної кризи, негативну реакцію на наслідки карантинних заходів, пов'язаних із вірусом Covid-19, констатуємо, що на тлі цього зростає кількість кримінальних правопорушень проти власності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Слід зазначити, що проблема запобігання крадіжкам була предметом досліджень у різні часи великої кількості вчених, серед яких С.В. Албул, А.М. Бабенко, О.М. Бандурка, В.С. Батиргарєєва, А.Б. Блага, І.Г. Богатирьов, Р.С. Веприцький, В.В. Голіна, Б.М. Головкін, В.К. Гришук, В.Л. Грохольський, І.М. Даньшин, С.Ф. Денисов, Т.А. Денисова, О.М. Джужа, Ю.Ф. Іванов, А.П. Закалюк, А.Ф. Зелінський, Є.С. Назимко, А.Ю. Олійник, М.І. Хавронюк та ін. Водночас ця проблема залишається ще не вирішеною у контексті сучасного стану та тенденцій цього виду кримінальних правопорушень.

Метою статті є вивчення кримінологічного феномену крадіжок і розроблення заходів із запобігання цим кримінальним правопорушенням.

Виклад основного матеріалу. Нагадаємо, що тема вивчення такого феномену, як крадіжка, не є новою. Історичні згадування про крадіжки зафіксовані ще у первісному суспільстві, в епоху античності та Середні віки, у Новий та Новітній час. У часи первісного суспільства крадіжка була основним злочином проти власності та траплялася найчастіше серед інших асоціальних діянь. В епоху античності крадіжки почали поділятися на відкриті, неявні та приховані. За вчинення крадіжок передбачалась сувора відповідальність, яка була закріплена в Законі XII таблиць і яка передбачала навіть смертну кару, тоді як кожна людина мала право (без додержання процедури притягнення винного до відповідальності) вбити крадія на місці вчинення ним злочину. Впродовж Середніх віків в усіх країнах світу активно розвивався інститут захисту права власності. Не стала винятком і трансформація самого поняття кримінально караної крадіжки. Практиці того часу були відомі звичайні крадіжки, вчинені декількома особами, а також виокремлювали крадіжки майна зі зломом [1]. Такий злочин, як крадіжка, був відомий і за часів СРСР. Відтоді це поняття мало в чому змінилося відповідно до чинного Кримінального кодексу (далі – КК) України. У статті 185 КК чітко вказано, що крадіжка – це таємне викрадення чужого майна [2]. Крадіжка є одним із корисливих злочинів, пов'язаних із незаконним оберненням чужого майна на користь винного або інших осіб. Традиційно таке посягання на власність вважається менш суспільно небезпечним діянням, ніж грабіж та розбій, проте на певних етапах розвитку держави підхід до визначення ступеня суспільно небезпеки крадіжки був протилежним. Вітчизняні та зарубіжні вчені традиційно зараховують крадіжки до найбільш поширених злочинів, причому не тільки в Україні, а й в інших державах (незалежно від рівня їх економічного розвитку). Це злочинне діяння негативно впливає на всі

сфери життєдіяльності суспільства, тому що посягає на право власності, завдаючи шкоди всім верствам населення, організаціям різних форм власності та державі, що, як наслідок, породжує невпевненість у стабільності економічного становища суб'єктів права [3, с. 353].

Специфічними рисами, що характеризують ознаки крадіжки, є такі: а) винна особа не має юридичних повноважень щодо викраденого майна (заволодіваючи чужим майном, особа усвідомлює, що не має ні дійсного, ні передбачуваного права на майно, вилучає його всупереч волі власника); б) винна особа використовує ненасильницький спосіб заволодіння чужим майном; в) винна особа прагне бути непомітною (або ж прихованими можуть залишатися її дії) [3, с. 354].

У зарубіжних країнах кримінальне правопорушення у вигляді крадіжки інтерпретується по-різному. Так, у кримінальному законодавстві Великої Британії (відповідно до першого розділу «Закону про викрадення» (1968 р.) під крадіжкою розуміється нечесне привласнення однією особою майна, яке належить іншій особі, з наміром назавжди позбавити останню цієї власності. При цьому не має значення те, чи правопорушник мав на меті лише заволодіти майном, чи отримати з цього якусь користь для себе (обернути на свою користь) [4]. Британські вчені вважають, що однією з найпоширеніших проблем у світі є крадіжки. У процесі своїх досліджень вони спробували дати відповіді на те, які причини змушують людину красти і від яких чинників залежить рівень злочинства в суспільстві. Провівши практичний експеримент, вчені підтвердили, що до посягання на чуже схильні як багаті, так і бідні. При цьому багаті крадуть навіть частіше, бо відчують безкарність [5]. У КК Франції злочинам проти власності присвячена Книга III «Злочини та проступки проти власності». Кримінально-правова норма крадіжки міститься в ст. 311-1 КК Франції, згідно з якою крадіжкою є обманне вилучення чужої речі. Відповідно до ст. 311-2 КК Франції до крадіжки прирівнюється й нечесне вилучення енергії на шкоду іншої особи. Тому предметом крадіжки вважається річ або енергія. При цьому річ має бути чужою, тобто яка належить іншій особі і щодо якої обвинувачений не має жодних прав [6]. У КК Німеччини визначено, що крадіжка – це вилучення чужого рухомого майна іншої особи з метою його протизаконного привласнення. У статтях 175 та 176 КК Латвійської Республіки визначено, що крадіжка – це таємне або відкрите викрадення чужого майна [7]. Таким чином, з огляду на представленні дефініції крадіжок, які містяться у нормативно-правових документах зарубіжних країн (Великої Британії, Франції, Німеччини та Латвії), встановлено, що крадіжкам притаманна така спільна риса, яка об'єднує законодавства цих країн, зокрема й України, як те, що вона у будь-якому разі полягає у заволодінні чужим майном. Отже, крадіжка є одним із видів корисливих злочинів, що входить до структури кримінальних правопорушень проти власності та полягає у таємному викраденні чужого майна.

Кримінологічне визначення крадіжки збігається з кримінально-правовим. Аналізуючи кількісно-якісні параметри крадіжок, слід зазначити, що в період із 2017 до 2020 рр. у країні спостерігається стабільно високий рівень крадіжок. Цей різновид правопорушень становить близько 50% від усіх кримінальних правопорушень. Протягом останніх чотирьох років нами виявлено тенденції до зменшення цього виду правопорушень. Так, у ці роки було зареєстровано таку кількість крадіжок, учинених в Україні: у 2017 році було зафіксовано 261 282 факти; у 2018 – 238 492; у 2019 – 197 564; у 2020 – 138 562 [11]. Отже, з 2017 до 2020 рр. відбулось зниження рівня крадіжок із 261 282 до 138 562, тобто майже на 50%.

Якщо звернутися до показників злочинів проти власності, до структури яких входять крадіжки, то можна встановити, що в Україні у 2017 році було зафіксовано

335 910 фактів; у 2018 – 303 850; у 2019 – 257 608; у 2020 – 190 258 [11]. Отож, із 2017 до 2020 рр. відбулося зниження рівня злочинів проти власності з 335 910 до 190 258, тобто майже на 60%.

Отже, показники зниження кримінальних правопорушень проти власності переважають на тлі зниження рівня крадіжок. Кримінологічний аналіз демонструє, що за останні чотири роки спостерігається позитивна тенденція до зниження динаміки крадіжок та злочинів проти власності на загальнодержавному рівні, однак зазначене не спростовує факт того, що цей вид злочинної діяльності так і залишається на досить високому рівні; враховуючи те, що показники крадіжок у більшості випадків є латентними, наразі важко відобразити реальну картину того, що відбувається з рівнем вчинення крадіжок в Україні в цілому. Зазначений факт свідчить про те, що у державі значно знизився рівень профілактичного та запобіжного впливу на крадіжки з боку правоохоронних органів, а це вимагає підвищеної уваги з боку суспільства, громадськості, компетентних державних органів та керівництва правоохоронних органів, щоб уникнути подальшого можливого зростання рівня крадіжок.

Порівняння статистичних даних зареєстрованих крадіжок на прикладі деяких регіонів України за 2017–2020 рр. свідчить про зниження крадіжок на 30–50%. Так, в Одеській області у 2017 році зареєстровано 14 838 крадіжок, а у 2020 – 8 072, тобто зниження відбулося майже на 50 відсотків. У Київській області у 2017 році зареєстровано 11 972 крадіжки, а у 2020 – 5 589, тобто зниження відбулося на 50 відсотків. У Харківській області у 2017 році зареєстровано 10 861 крадіжку, а у 2020 – 15 082, тобто відбулося збільшення майже на третину. У Дніпропетровській області у 2017 році зареєстровано 23 891 крадіжку, а у 2020 – 12 493, тобто зниження відбулося майже вдвічі. У Львівській області у 2017 році зареєстровано 14 959 крадіжок, а у 2020 – 6 901, тобто зниження відбулося майже на 50 відсотків [12; 13; 14; 15; 16].

Із 2017 року динаміка абсолютних показників крадіжок, розрахована базисним способом, мала також власні особливості. Так, в Одеській області у 2017 році зареєстровано 14 838 крадіжок, у 2018 – 15 726 (+6%), у 2019 – 10 321 (-30%), а в 2020 – 8 072 (-45%). У Київській області в 2017 році зареєстровано 11 972 крадіжки, у 2018 – 8 868 (-25%), у 2019 – 6 759 (-45%), а у 2020 – 5 589 (-50%). У Харківській області у 2017 році зареєстровано 10 861 крадіжку, у 2018 – 19 280 (+80%), у 2019 – 19 772 (+85%), а у 2020 – 15 082 (+40%). У Дніпропетровській області у 2017 році зареєстровано 23 891 крадіжку, у 2018 – 23 875 (-0,7%), у 2019 – 20 493 (-15%), а у 2020 – 12 493 (-50%). У Львівській області у 2017 році зареєстровано 14 959 крадіжок, у 2018 – 13 564 (-10%), у 2019 – 12 537 (-16%), а у 2020 – 6 901 (-55%) [12; 13; 14; 15; 16]. Отже, на позиції лідера у зростанні динаміки крадіжок перебуває Харківська область. Найбільше зниження динаміки крадіжок у період із 2017 до 2020 рр. спостерігається у Львівській області.

Загальновідомо, що крадіжки належать до злочинів проти власності. У контексті цього встановлено, що у 2020 році серед загальнодержавних показників загальної кількості злочинів проти власності крадіжки займають 73%. Тоді як в Одеській та Київській областях крадіжки займають 69% від загальної кількості злочинів проти власності, у Харківській – 73%, у Дніпропетровській – 74%, у Львівській – 82%. Тобто якісні показники крадіжок у структурі злочинів проти власності є майже на 10% більшими у Львівській області, ніж в інших досліджених регіонах.

Так, у Причорноморському регіоні у 2015 році була простежена така особливість кількісних показників крадіжок у структурі злочинів проти власності. Серед 565 182 злочинів, зареєстрованих в Україні у 2015 році, більше половини (362 213 (64%)) фактів становили злочини саме цієї категорії. Одеська область є «лідером» у своїй групі за кількістю і розповсюдженістю злочинів проти власності від загальної структури

злочинності. Так, із 29 364 злочинів, зареєстрованих у 2015 році на цій території правоохоронними органами, крадіжки становили 19 472 (або 66%), грабежі – 3 046 (16%), розбої – 353 (1,8%), вимагання – 41 (0,2%), шахрайства – 1 802 (9,2%) тощо. Інша ситуація простежується у Миколаївській області. Всі злочини проти власності тут становили 11 647 (60%), з них крадіжки – 7 969 (68%), грабежі – 879 (7,5%), розбої – 127 (1,1%), вимагання – 12 (0,1%), шахрайства – 1 563 (13%). У Херсонській області всі злочини проти власності налічували 10 178 (63%), із яких крадіжки – 7 881 (77%), грабежі – 517 (5,1%), розбої – 84 (0,8%), вимагання – 6 (0,1%), шахрайства – 1 207 (12%) [17].

Аналізуючи коефіцієнт інтенсивності вчинення крадіжок на 100 тис. населення з 2017 до 2020 року, встановлено, що у 2017 році в Одеській області було вчинено 622 такі крадіжки, у 2018 – 660, у 2019 – 434, у 2020 – 341. Тоді як у Київській області у 2017 році було вчинено 690 крадіжок на 100 тис. населення, у 2018 – 506, у 2019 – 382, у 2020 – 312. У Харківській області у 2017 році було вчинено 714 крадіжок на 100 тис. населення, у 2018 – 734, у 2019 – 564, у 2020 – 412. У Дніпропетровській області у 2017 році було вчинено 740 крадіжок на 100 тис. населення, у 2018 – 739, у 2019 – 639, у 2020 – 397. У Львівській області у 2017 році було вчинено 590 крадіжок на 100 тис. населення, у 2018 – 536, у 2019 – 497, у 2020 – 356. Результати кримінологічних досліджень переконливо доводять те, що близькі за географічним розташуванням, схожі за соціально-економічними, демографічними та культурологічними ознаками регіони є схожими і за рейтинговою оцінкою інтенсивності злочинності.

Забезпечення високого рівня правової безпеки та правопорядку в Україні загалом й у регіонах зокрема залишається невід'ємним складником соціальної, економічної та політичної стабільності держави. Проблема запобігання крадіжкам у регіональному аспекті нами обрана не випадково, а в межах реалізації державної політики із запобігання злочинності. У цьому сенсі запобігання крадіжкам є одним із ключових завдань розвитку будь-якого суспільства та держави. Суспільна система, не здатна запобігти можливим виявам злочинам проти власності в цілому й крадіжкам зокрема, завжди перебуватиме на межі ризику й постійно потерпатиме від тих чи інших чинників, які тісно пов'язані між собою.

У регіонах України запобігання крадіжкам має носити системний характер. Регіони України переважно схожі високим рівнем крадіжок. Основною метою системи запобігання крадіжкам є встановлення профілактичного контролю за регіональним кримінологічним середовищем та вплив на фактори, що зумовлюють виявлення цих злочинів в Україні. Наслідком реалізації цієї цілі буде те, що істотно знизяться кількісно-якісні показники крадіжок у регіонах, що гарантуватиме стабілізацію рівня цього виду злочинів.

Під час запропонування заходів із запобігання крадіжкам у регіональному аспекті необхідно враховувати конкретні закономірності кожного регіону, які представляють такі критерії, як оцінка криміногенної ситуації; порівняння регіональної криміногенної ситуації із загальнодержавними показниками та тенденціями злочинності у цій сфері; аналіз ефективності профілактики крадіжок у регіонах; виявлення та усунення криміногенних факторів, які зумовлюють крадіжки у регіонах; урахування позитивного досвіду протидії крадіжкам в інших регіонах та державах світу; розроблення регіональних програм запобігання крадіжкам; узгодження регіональних програм запобігання крадіжкам із комплексними програмами соціально-економічного розвитку регіонів.

Під час створення системи запобігання крадіжкам у регіонах України слід брати до уваги те, що набагато ефективніше аналізувати, моделювати й прогнозувати стан крадіжок і, відповідно, програмувати та планувати запобігання цьому злочину саме

з урахуванням специфіки регіону. Також під час програмування та планування комплексних заходів запобігання крадіжкам у регіонах України слід ураховувати результати аналізу не лише соціально-політичних, кримінально-правових явищ та процесів, а й економічних, ідеологічних, психологічних, географічних, екологічних, культурних та інших, що зумовлюють появу цього корисливого виду злочинності та його виявів в Україні в цілому й у регіонах зокрема.

Упевнені, що особливе місце в запобіганні крадіжкам у регіонах належить підрозділам кримінальної поліції. Співробітники цих підрозділів Національної поліції під час проведення оперативно-розшукових заходів виявляють причини й умови, що сприяють вчиненню крадіжок, і на основі отриманої інформації вносять своєму керівництву пропозиції щодо своєчасного інформування органів державної влади, органів місцевого самоврядування, власників майна про необхідність усунення цих причин і умов. Співробітники кримінальної поліції виявляють також осіб, що готуються до вчинення крадіжок, уживають заходів щодо переконання цих осіб у відмові від учинення злочину, здійснюють оперативно-розшукові заходи щодо виявлення та ліквідації організованих злочинних груп, які вчиняють злочини проти власності [18, с. 137].

Спільно зі співробітниками інших підрозділів правоохоронних органів вони розробляють і здійснюють комплексні оперативно-профілактичні заходи, спрямовані на перекриття каналів транспортування і збуту викраденого, вживають заходів щодо усунення умов, що сприяють підготовці конкретного злочину проти власності; забезпечують безпеку осіб та майна, на яких можливе злочинне посягання; вживають інших попереджувальних заходів, що уможлиблюють учинення злочину [18, с. 141].

Функціями запобігання крадіжкам, які покладаються на працівників кримінальної поліції, вважаються: систематичний аналіз оперативної обстановки; вдосконалення організації охоронних служб із залученням формувань громадськості й урахуванням особливостей криминогенної ситуації в мікрорайонах; перевірка місць збору злочинних елементів; профілактична робота з п'яницями, наркоманами, бродягами, проститутками, особами, схильними до корисливих злочинів, що мають задокументовані дрібні крадіжки, «дрібні» грабежі в неповнолітніх тощо; профілактична робота з раніше засудженими, надання їм допомоги, активне використання можливостей адміністративного нагляду; недопущення формування злочинних груп; рішуче застосування заходів адміністративного і кримінального впливу до правопорушників, що дає значний профілактичний ефект щодо їх оточення; своєчасне реагування на сигнали і заяви громадян про дрібні крадіжки, підозрілу поведінку окремих осіб тощо; максимальне використання можливостей правової пропаганди, інформаційно-виховних заходів; доведення до населення способів учинення окремих злочинів, особливо з урахуванням сучасної ситуації; рекомендації щодо поведінки у квартирі, на роботі, в готелі тощо; інформація щодо охорони квартир; перекриття каналів збуту краденого, місць концентрування злочинних елементів тощо; активне створення громадських формувань для забезпечення охорони житла, дач, земельних ділянок, гаражів, стоянок, човнів тощо; створення оперативних громадських формувань для боротьби з кишеньковими та іншими крадіжками; продумане використання пошукових груп для кваліфікованої боротьби з квартирними, автомобільними крадіжками, кишеньковими та пляжними злочинцями [19, с. 79].

Суттєве значення для вдосконалення запобігання крадіжкам у регіонах міститься у налагодженні взаємодії поліції з Національною гвардією України, державною прикордонною службою, прокуратурою, СБУ; у використанні сучасних технічних засобів моніторингу простору; у культурологічній та віктимологічній профілактиці

злочинів проти власності. Вдосконалення системи напрямів щодо запобігання крадіжкам в Україні та її регіонах вимагає доцільних теоретичних досліджень. Комплексне використання напрямів, які покладені у основу системи запобігання крадіжкам, дозволить, з одного боку, досягти значного зниження фактичного рівня крадіжок, а з іншого – зменшити ступінь її латентності. Досягнення очікуваних результатів залежить від комплексності застосування запропонованих напрямів та може бути діагностовано лише з плином часу.

Висновки. Із наведених даних можна зробити такі висновки: 1) крадіжки на сучасному етапі розвитку нашого суспільства є домінантним видом кримінальних правопорушень; 2) кожний регіон України має власну специфіку в стані, структурі, інтенсивності та динаміці крадіжок; 3) досліджувані Одеський, Київський, Харківський, Дніпровський та Львівський регіони останніми роками відображають загальнодержавні позитивні тенденції до зниження рівня крадіжок; 4) абсолютним «лідером» за погіршенням рівня крадіжок виявилася Харківська область; 5) абсолютним «лідером» за покращенням рівня крадіжок виявилася Львівська область; 7) за загальнодержавним показником найпоширенішим злочином у структурі злочинів проти власності є крадіжка, питома вага якої становить 70–80%; 8) коефіцієнт інтенсивності демонструє, що найменша кількість крадіжок із розрахунком на 100 тис. населення фіксується в Київській області; 9) коефіцієнт інтенсивності демонструє, що найбільша кількість крадіжок із розрахунком на 100 тис. населення фіксується у Харківській області; 10) статистичні показники крадіжок є латентними; 11) одне з центральних місць у процесі запобігання крадіжкам належить кримінальній поліції.

Список використаних джерел:

1. Антонян Ю.М., Звизжова О.Ю. Преступность в истории человечества : монография. Москва : Норма: ИНФРА-М, 2012. 208 с.
2. Кримінальний Кодекс України від 2001 року. URL : Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text>. (дата звернення : 15.02.2021)
3. Дорохіна Ю.А. Злочини проти власності. Теоретико-правове дослідження : монографія. Київ : Київ. нац. торг.-екон. ун-т, 2016. 744 с.
4. Старовойтова Ю.Г. Поняття крадіжки та грабежу за кримінальним правом Англії. *Часопис академії адвокатури України*. 2013. № 2. URL : http://nbuv.gov.ua/UJRN/Chaau_2013_2_26 (дата звернення : 15.02.2021)
5. Крадіжка – найпоширеніша проблема в світі. URL : <http://vseprava.com.ua/advokat-berlin-kradizhka-najposhirenisha-problema-v-sviti/> (дата звернення : 15.02.2021)
6. Характеристика злочинів проти власності за кримінальним правом Франції. URL : https://pidru4niki.com/1400071060143/pravo/harakteristika_zlochiviv_proti_vlasnosti_kriminalnim_pravom_frantsiyi (дата звернення : 15.02.2021)
7. Кримінальна відповідальність за викрадення чужого майна (досвід країн Європейського Союзу). URL: <http://euinfocenter.rada.gov.ua/uploads/documents/29397.pdf> (дата звернення : 15.02.2021)
8. Словарь иностранных слов. Изд. 14-е, испр. и доп. Москва : Рус. яз., 1987. 08 с.
9. Бандурка А М., Давыденко Л.М. Преступность в Украине: причины и противодействия. Харьков : Основа, 2003. 368 с.
10. Блага А.Б. Насильство в сім'ї (кримінологічний аналіз і запобігання) : монографія. Харків : Макаренко, 2014. 360 с.
11. Єдиний звіт про кримінальні правопорушення за січень-грудень 2017-2020 рр. / Генеральна прокуратура України. Електрон. дан. (1 файл). URL : <https://www.gp.gov.ua/ua/index.html>. (дата звернення : 15.02.2021)

12. Єдиний звіт про кримінальні правопорушення за січень-грудень 2017-2020 рр. / Прокуратура Одеської області. Електрон. дан. (1 файл). URL: <https://od.gp.gov.ua/ua/index.html>. (дата звернення : 15.02.2021)
13. Єдиний звіт про кримінальні правопорушення за січень-грудень 2017-2020 рр. / Прокуратура Київської області. Електрон. дан. (1 файл). URL: <https://kherson.gp.gov.ua/ua/index.html>. (дата звернення : 15.02.2021)
14. Єдиний звіт про кримінальні правопорушення за січень-грудень 2017-2020 рр. / Прокуратура Харківської області. Електрон. дан. (1 файл). URL: <https://myk.gp.gov.ua/ua/index.html>. (дата звернення : 15.02.2021)
15. Єдиний звіт про кримінальні правопорушення за січень-грудень 2017-2020 рр. / Прокуратура Дніпровської області. Електрон. дан. (1 файл). URL : <https://od.gp.gov.ua/ua/index.html>. (дата звернення : 15.02.2021)
16. Єдиний звіт про кримінальні правопорушення за січень-грудень 2017-2020 рр. / Прокуратура Львівської області. Електрон. дан. (1 файл). URL : <https://od.gp.gov.ua/ua/index.html>. (дата звернення : 15.02.2021)
17. Чекмарьова І.М. Запобігання злочинності у прикордонних регіонах Півдня України : дис. ... канд. юрид наук: 12.00.08. Одеса, 2017. 259 с.
18. Брижак А.В. Запобігання працівниками підрозділів карного розшуку крадіжкам, поєднаним з проникненням в житло. *Вісник Чернівецького факультету Національного університету «Одеська юридична академія»*. Випуск № 2. 2015. С. 136–151.
19. Даньшин И.Н. Криминологическое значение состава преступления / *Роль правовой науки в совершенствовании практической деятельности государственных органов, хозяйственных и общественных организаций*: Сб. тез. докл. и науч. сообщ. Львов, 1987. С. 220–221.